

ΕΛΕΓΧΟΣ ΕΝ ΤΩΙ ΦΩΤΙ

Ἀρχομένου τοῦ νέου ἔτους, ἐλάβομεν ἐκ Πατρῶν τὴν ἐξῆς περίεργον ἐπιστολήν:

«Ἀναγινώσκω συνεχῶς τὸν «Προμηθεῖα» καὶ ἠθέλησα (!) ν' ἀναγνώσω καὶ τὸν «Δόγον» ὡς καὶ τὴν «Ἀνάπλασιν» ἀλλὰ χάριν τῆς ἀληθείας (!) ὀφείλω νὰ δημολογήσω ὅτι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 878 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 29 φθίνοντος φύλλῳ τοῦ «Δόγου» ἀνέγνων ἀρθρον λογικώτατον, πειστικώτατον καὶ ἀνααιρετικὸν (sic) τῶν ἐν τῷ «Προμηθεῖ» μ α σ (II). Ὡστε Σᾶς παρακαλῶ ἂν ἀγαπάτε τὴν ἀλήθειαν (sic) ἀπαντήσατε εὐκρινῶς καὶ σοβαρῶς, καὶ οὐχ ἔμπαικτικῶς πρὸς τὸν κ. Μακράκη ἐν τῇ ἀληθείᾳ (!) ἤρχισα νὰ σέβωμαι διότι ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Δόγου» τοῦ ἀνέγνων πολὺ ἐρθᾶς ἰδέας (sic).

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας (!) καὶ συγχωρήσατέ μοι διὰ τὴν ἐνόχλησιν.

Μετ' ἀκραίφονος ὑπολήψεως
Γεώργ. Μόσχος.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣς διαφανέστατος ὁ σκοπός, καὶ ἥτις ἐν τῷ συνόλῳ ἐαυτῆς φαίνεται ὡσεὶ ἐγγράφη ἔν τινι μοναστηρίῳ Δομινικανῶν μοναχῶν, ἀπηντήσαμεν ὡς ἐξῆς διὰ τοῦ 4. ἀριθμοῦ τοῦ Προμηθεῖος :

«Παρακαλεῖσθε θερμῶς, ἂν ἀληθῶς ἀγαπάτε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Προμηθεῖα, νὰ καταδείξητε ἡμῖν ὠρισμένως καὶ εἰδικῶς τὰς ἀπολύθρα ἰδέας, αἵτινες ἤσαντο νὰ ἐμπνέωσιν Ὑμῖν σεβασμὸν ὡς λογικώταται καὶ πειστικώταται, καὶ αἵτινες ἄρα ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς un chemin de Damas (*). Παρατηροῦντες ἡμῖν ὅτι παραδόξως ἀπεφίνασθε γνώμην, πρὶν ἀφοῦν μῦθον ἀκούσητε, καὶ ὅτι παραδόξωτερον ἔτι μετὰ τὴν δικαστικὴν ὑμῶν ἀπόφασιν ζητεῖτε τὴν ἀγορεύσιν τοῦ ἀντιδίκου, ἀναμένομεν ὑμετέραν ἀπάντησιν, προθυμώτατοι ὄντες νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν ὑμῶν συμφώνως πρὸς ὅσα εἰς τὸ κοινὸν ὑπεσχόμεθα ἐν τῷ Προμηθεῖ «*Βτ. Α', σελ. 410—411. Quid clarius?*»

Διατὶ δὲ ἀπεκρίθημεν οὕτω; Διότι τὸ λογικώτατον, τὸ πειστικώτατον καὶ τὸ ἀνααιρετικὸν τῶν ἐν τῷ Προμηθεῖ ἀρθρον τοῦ Δόγου τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ 878. ἀριθμῷ θεμελιῶδες δίδαγμα καὶ συμπέρασμα ἔχει τὰς ἐξῆς χρυσᾶς τῆ ἀληθείας ἐννοίας, δι' ὧν ἀπαντᾶ εἰς ὅσα περὶ τοῦ Σωκράτους ἐν τῇ εἰς τὸν κ. Ἰ. Σκαλτσούνην Ἀπαντήσῃ ἡμεῖς εἴπομεν :

«Ἡ σωκρατικὴ λοιπὸν σοφία συνίσταται εἰς τὴν συνείδησιν ἧς ἔχει ἀγνοίας, καὶ ἡ τοιαύτη φιλόσοφος συνείδησις πολλῶ ὑπερέχει τῆς δοκησιοσοφίας, ἥτις οἰεταὶ εἰδέναί α μὴ οἶδε. Ἡ δοκησιοσοφία ἐστὶ νόσημα ψυχικὸν κωλύον τὴν θρέψιν καὶ αὔξησιν τῆς ψυχῆς. Ἡ δὲ συνείδησις τῆς ἀγνοίας μαρτυρεῖ ψυχὴν ὑγιαίνουσαν, ψυχὴν πεινώσαν καὶ διψῶσαν, ζητοῦσαν δὲ καὶ εὐρίσκουσαν τὴν τρέφουσαν ἀλήθειαν καὶ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς. (Ὁ Σωκράτης εὗρε τοιαύτην τροφήν καὶ τοιοῦτον ὕδωρ;) Εἰ δὲ ὁ Σωκράτης εὐεργετῆ τὴν ἀνθρωπότητα, εὐεργετῆ αὐτὴν MONON κατὰ τοῦτο, ὅτι θεραπεύει αὐτὴν τοῦ νοσήματος τῆς δοξοσοφίας, καὶ ποιεῖ αὐτὴν ἱκανὴν τοῦ ζητῆσαι καὶ εὑρεῖν τὴν

(*) Ἀτυχῶς ἡ φράσις αὕτη παρελείφθη ἐν τῷ 4 ἀριθμῷ τοῦ Προμηθεῖος.

ἀλήθειαν, καὶ διακρίναί αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δηλητηριώδους καὶ θανατηφόρου ψεύδους. »

Αἱ χρυσαὶ αὗται ἐννοίαι εἶνε βεβήτως λυσιτελέσταται καὶ σφόδρα ἀσπασταὶ εἰς πᾶσαν ἀμάθειαν, ἔχουσιν συνείδησιν ἐαυτῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἠλπίζομεν ὅτι ἤθελον καταστῆ καὶ συζητήσεως ἀντικείμενον καὶ μάλιστα διὰ προκλήσεως οὕτω πανηγυρικῆς. Φοβούμενοι δὲ μὴ τυχὸν ἠδικοῦμεν τὸν ἐπιστειλαντα, ἔχοντα ἴσως ὑπ' ὕψει ἄλλας ἐννοίας τοῦ αὐτοῦ λογικώτατου καὶ πειστικώτατου ἀρθρου, παραδείγματος χάριν ὅτι ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως εἶνε ἐσφαλμένη, διότι «θεωρεῖ ὡς γεγονός βέβαιον τὸ μηδέποτε γεγονός», παρακαλέσαμεν αὐτὸν θερμῶς νὰ καταδείξη ἡμῖν ὠρισμένως καὶ εἰδικῶς τὰς ἰδέας ας ἐθαύμασε, καὶ ὑφ' ὧν ἐφωτίσθη, — ἂν ἀληθῶς ἀγαπᾶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Προμηθεῖα, ἂν μάλιστα θεωρεῖ κοινὸν αὐτῷ τε καὶ ἡμῖν («ἐν τῷ Προμηθεῖ ΜΑΣ»). Τί φυσικώτερον, τί λογικώτερον τῆς τοιαύτης ἡμῶν παρακλήσεως; Καὶ ὅμως εἰς τὴν τοιαύτην παράκλησιν ἀπήνησεν ὁ ἐπιστείλας περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου ὡς ἐξῆς, λακπατῶν καὶ φιλοτιμίαν καὶ εὐθύτητα καὶ καταφεύγων εἰς τεχνάσματα καὶ εἰς διλήμματα (κατὰ τὴν ἐαυτοῦ κρίσιν) ἀνάξια Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἀνάξια τῶν χρόνων ἡμῶν — πρὸς ἀποσιώπησιν τοῦ λόγου τοῦ ἀπλοῦ τῆς ἀληθείας!

Ἄπλους ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἐφυκὸν ποικίλων δεῖ τάνδιχ' ἐρμηνειμάτων.

Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μόσχου ἔχει — δυστυχῶς! — ὡς ἐξῆς :

«Λυπούμαι διότι μὲ παρεγγήσατε (!). Ἐγὼ δὲν ἀπεφάνθην πρὶν ἀφοτέρων τὸν λόγον ἀκούσω, ἀλλ' ἀφοῦ ἐμελέτησα καὶ τὰ ἐν τῷ «Προμηθεῖ» καὶ «Δόγῳ». Θέλω ἐν τούτοις εὐχαριστήσασθαι (sic) καταδείξει ὑμῖν τὰς «ῥθᾶς ἰδέας αἵτινες μοι ἐμπνέουσι — καὶ τῇ ἀληθείᾳ — σεβασμὸν ὡς λογικώταται καὶ πειστικώταται.» (!) Δέον ὅμως νὰ τεθῆ ἡ βᾶσις (!!!):

Ἰησοῦς ὁ Ναζαρηθὸς εἶναι Θεὸς ἢ ἄνθρωπος; Τὸ εὐαγγέλιον εἶναι θεῖα νομοθεσία ἢ οὐ; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπηλλαγμένος προλήψεων ἀλλὰ θιασώτης τῆς Ἀληθείας (!!!) ἐπιθυμῶ ἐν ἀπαντήσῃ πρὸς τ' ἀνωτέρω γυμνὴν ἑλλην τὴν ἀλήθειαν ἂν εὐκρινῶς καὶ (!) ὑμεῖς ἀγαπάτε αὐτὴν καὶ περὶ τούτου δὲν ἀμφιβάλω (sic)».

Ἐβλεθὰ προθυμώταται ν' ἀποκριθῶμεν οὐ μόνον εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ δις ἐπιστειλαντος ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν παντὸς ἐρώτησιν, ἀναγομένην εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐννοιών, περὶ ας διατρέβει ὁ «Προμηθεῖς». θέλομεν δ' ὅμως καὶ ἀπαιτοῦμεν νὰ γινώσκωμεν πάσης ἐρωτήσεως τὴν ἐννοίαν, διότι ἄλλως πᾶσα ἀπόκρισις εἶνε κατ' ἀνάγκην ἀδύνατος. Δηλαδὴ ἐπὶ τῶν προκειμένων τοῦ κ. Γεωργίου Μόσχου ἐρωτήσεων θέλομεν νὰ γινώσκωμεν τί ἐννοεῖ αὐτός, λέγων Θεὸν, δηλαδὴ τίνα ἐννοίαν συνδέει μετὰ τῆς λέξεως Θεός. Ἐννοεῖ, παραδείγματος χάριν, τὸν Θεὸν ὅπως ὁ Agassiz, δηλαδὴ ὡς «ἀερίομορφον σπονδυλωτόν»; (βλ. Προμηθεῖα Α', σελ. 400). Ἐννοεῖ τὸν Θεὸν ὅπως ὁ Haeckel, δηλαδὴ ὡς ἐνότητα μετὰ τῆς φύσεως (βλ. αὐτόθι σελ. 401); Ἐννοεῖ τὸν Θεὸν ὡς ἡ Ἐπιφυλλὴς τῶν Kaiρῶν (τῆς 13. Δεκεμβρίου 1890), δηλαδὴ ὡς «ἂν διάφορον τῆς ὕλης, διαθέον αὐτὴν, ζῶν, λογικόν, παντοδύναμον, μελιζόμενον, ἀλλὰ μὴ διαίρουμένον, καὶ ἐσαρκούμενον καὶ προσωποποιούμενον διὰ τῆς ὕλης εἴτε καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔντασιν εἴτε καὶ ἐν

μέρει, ζωοποιούν καὶ μεταμορφοῦν τὴν ὕλην καὶ ἐνεργοῦν κατ' ἀπέριους τρόπους καὶ σχέδια; Ἐννοεῖ τὸν Θεὸν ὡς διδάσκει τὸ ἐν Εὐρώπῃ κρατοῦν Δόγμα ἢ ὡς διδάσκουσι τὰ ἄλλα δόγματα; Ἐννοεῖ τὸν Θεὸν ὡς ἀποφαινόνται οἱ φιλόσοφοι οἱ πραγματευθέντες περὶ μεταφυσικῆς θεολογίας; Πῶς ἐννοεῖ τὸν Θεὸν ὁ κ. Γεώργιος Μόσχος; Ἡ ἔχει αὐτὸς περὶ τοῦ Θεοῦ (ὡς ὁ Harold τοῦ Δαμαρτίνου) ἰδίαν γνώμην, ἴδιον ὄμμα, — ἰδιώτην θεόν, ὡς λέγει ὁ Ἀριστοφάνης; Παρακλιεῖται ν' ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρωτησιν ἡμῶν ταύτην, διότι ἄλλως ἢ ἀνωτέρω ἐρωτήσεως αὐτοῦ εἶνε κατ' οὐσίαν ἀκατανόητος. Ἐν δὲ ὁ κ. Γεώργιος Μόσχος οὐδεμίαν ἔτι ἐμόρφωσε περὶ Θεοῦ ἔννοιαν, παραινεῖται νὰ μορφώσῃ τοιαύτην, μέχρις οὐ δὲ μορφώσῃ αὐτὴν νὰ μὴ τολμᾷ περὶ Θεοῦ νὰ συζητῆ, καὶ μάλιστα διὰ τεχνασμάτων καὶ διλημμάτων τῆς χυδαιστάτης ἐπιστημονικῆς ῥητορικῆς, μὴδὲ νὰ θεωρῆ, ὡς ἐντέλλεται ὁ λογικώτατος καὶ πειστικώτατος αὐτοῦ φωτοδότης, τὴν συνείδησιν τῆς ἰδίας ἀγνοίας ὡς τίτλον ἐξισούντα αὐτὸν πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Φαιναρέτης, τὸν ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατον, τὸν μέγαν ἐκεῖνον φιλόσοφον τὸν τελέσαντα ἔργον ἱεραποστόλου κατὰ τὸν Γεώργιον Grote.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ὅταν ἐμφανίζεται πρὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων, ὀφείλει πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ νὰ εἶνε ἀνὴρ τοῦ αἰῶνος, *justus ac tenax propositi vir*, καθ' Ὁράτιον, καὶ οὐχὶ ἀπλῆ ἀλωπεκόθης καὶ στοματουρῆς ἐπὶ ἀνωτέρας καλοῦ τῶν Μένων Αἰῶνων. *A bas les calottes!*

ΤΑ ΕΝ ΜΗΛΩ ΑΡΓΥΡΟΥΧΑ ΟΡΥΚΤΑ

— 306 —

Αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου πρὸ πενταετίας γυνόμεναι μεταλλομαστευτικαὶ ἐργασίαι, ἐν μεταλλείῳ ἀργυρούχου γαλνίτου παραχωρηθέντι εἰς ὀμάδα κεφαλαιούχων κατόπιν δὲ μεταβιβαθέντι εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν Μεταλλείων Σίφνου — Εὐβοίας, ἔφεραν εἰς φῶς ἀργυρούχα τινα μεταλλεύματα ἀξιοπεριεργου φύσεως.

Τὰ μεταλλεύματα ταῦτα συνιστάμενα κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ πορωδῶν τραχειτικῶν ὀρυκτῶν, ἐκ πηλοῦ καὶ ἰδία ἐξ ἄδρομεροῦς βαρυτίτου περιέχουσι μικρὸν μὲν ποσὸν μολύβδου, μεγάλην δὲ σχετικῶς ποσότητα ἀργύρου.

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μέχρι τοῦδε γυνόμενων χημικῶν ἀναλύσεων τὰ μεταλλεύματα ταῦτα δύνανται νὰ ταξινομηθῶσιν κυρίως εἰς τεσσάρων κατηγορίας, ἐξ ὧν ἡ μὲν πλουσιωτέρα περιέχει ποσὸν μολύβδου μὴ ἀπομακρυνόμενον τῶν 10 ἐπὶ τοῖς 100 ποσὸν δὲ ἀργύρου κατὰ τόνον 600 — 1000 Γραμμάρων, αἱ δὲ λοιπαὶ τρεῖς κατηγορίαι κατὰ μέσον ὄρον ἐνέχουσι 500 γραμμάρια ἀργύρου κατὰ τόννον, ποσὸν δὲ μολύβδου οὐχὶ συνήθως ἀνωτέρον τοῦ 1 ἐπὶ τοῖς 100. ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐκμεταλλευσίμων κατηγοριῶν μεγάλα εἶνε καὶ αἱ ποσότητες τῶν μεταλλευμάτων, ἅτινα πτωχότερα ὄντα εἰς ἀργυρον τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν δὲν παρέχουσι πιθανότητα ἐπιτυχοῦς ἐκμεταλλεύσεως.

Τὴν ἐν τοῖς μεταλλεύμασι τούτοις ὑπαρξίν τοῦ ἀργύρου διὰ διατριβῆς δημοσιευθεῖσης ἐν τῷ

Γερμανικῷ περιοδικῷ Berg und Hüttenwesen Jahrgang XXVIII N° 43, ὁ ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων Καθηγητῆς τῆς Χημείας Α. Κ. Δαυβέρογης ἐξηγεῖ διὰ τῆς ἐπομένης ὑποθέσεως. Κατ' αὐτὴν τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπῆλθεν ἐμποτισμὸς τῶν τραχειτικῶν καὶ βαρυτικῶν ὀρυκτῶν ὑπὸ ἀργυροῦχου γαλνίτου, αἱ δ' ἐμποτίσασαι τὰ ὀρυκτὰ ταῦτα θειοῦχοι ἐνώσεις τοῦ μολύβδου καὶ ἀργύρου τῇ ἐπιδράσει αἰμάτων ὑδροχλωρικοῦ ὀξέως, τοῦ συνήθους τούτου προϊόντος τῶν Ἡφαιστειακῶν φαινομένων, μετετράπησαν βραδέως εἰς τὰς ἀντιστοιχοῦς χλωριούχους ἐνώσεις; ἡ δὲ μετατροπὴ αὕτη ἐπῆλθεν εὐκολώτερον μὲν εἰς τὸν θειοῦχον μολύβδον δυσκολώτερον δὲ εἰς τὸν θειοῦχον ἀργυρον. Κατόπιν τῆς μετατροπῆς τῶν θειοῦχων ἐνώσεων εἰς χλωριούχους ἐπῆλθεν ἐκπλυνσις τῶν ἐμπεποτισμένων ὑπὸ τῶν ἐνώσεων τούτων ὀρυκτῶν δι' ὑδάτων, ἅτινα παρέσυρον μὲν τὸν ἐν ὑδατι διαλυτὸν χλωριούχον μολύβδον κατέλειπον δὲ τοῖς ἀρχικοῖς ὀρυκτοῖς τὸν μὴ ὡς μετατραπέντα ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέως θειοῦχον ἀργυρον, καὶ τὸν ἐν μέρει ἐκ τούτων παραχθέντα χλωριούχον.

Ἐπεὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης τῆς ἐπινοηθείσης πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀργύρου ἐν τοῖς ὀρυκτοῖς τῆς Μήλου συνηγορεῖ ἡ ἐν τούτοις ὑπαρξίς θειοῦχου τε καὶ χλωριούχου ἀργύρου, ἡ ἐν τισὶ μέρεσιν εὐρεσις φλεβιδίων ἀργυρούχου Γαλνίτου μὴ προσβληθέντος ὑπὸ τῶν χλωριούχων ἀναθυμιάσεων, πρὸς δὲ καὶ ἡ συνύπαρξις μικρῶν ποσῶν θειοῦχου μολύβδου, μὴ μετατραπείσης εἰς τὴν χλωριούχον ἐν ὑδατι διαλυτὴν ἐνωσιν ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ὅλης ποσότητος τούτου, δι' ἧς ἐνεποτίσθησαν ἀρχήθεν τὰ τραχειτικά καὶ βαρυτικά τῆς Μήλου ὀρυκτὰ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΗΣ ΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΜΥΡΔΑΛΙΟΒΟΛΟΥ HIRAM MAXIM

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΥΠΟ Μ. ΜΙΜΗΚΟΥ.

— 306 —

Δημοσιεύσμεν ἐνταῦθα εὐχαρίστως ὑπόμνημα περὶ εὐρέσεως δοκιμαστικῆς βολῆς τῆς μυρδαλιοβόλου Hiram Maxim τοῦ κ. Μιχαῆλ Μιμήκου φοιτητοῦ τῆς ἱατρικῆς το λήτημα, ἔπερ ζητεῖ νὰ ἐπιλύσῃ ὁ κ. Μιμήκος εἶνε πολὺ σπουδαῖον ἴδια δὲ ὑπὸ πρακτικῆν ἐπιψιν μεγάλου διαφέροντος. Ἐνετα τούτου συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον, νὰ παράσῃ τῷ ἀξιολόγῳ νέμ τὰ μέσα ὅπως δυνηθῆ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὰς σκέψεις αὐτοῦ, τὰς ὁρθότατας ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ἐπιψιν, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ δύνανται αὐταὶ ἐυχερέστατα νὰ ἐφαρμοσθῶσιν διὰ στενοῦ ἔθλου, πλήρους μίγματος κόνεως Μαγνησιοῦ καὶ καπνοπαραγωγῷ πυρίτιδος ἐκ τριθειοῦχου ἀντιμονίου καὶ χλωρικοῦ καλίου, ἀνευ μεγάλων προπαρασκευῶν ἢ δαπάνης. Ὁ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ἰδία χραίρει ὅτι δύναται νὰ συστήσῃ τὸ πρῶτον πῶς ἐρεῖνας τοιαύτας, μεταξὺ τῶν τόσων ἀνακαλύψεων, ὧν καθ' ἑκάστην λαμβάνει γνῶσιν καὶ ὧν τὴν ἐπιδρομὴν ἀπὸ τινος μαρτυρικῶς ὕψισταται.

Ὡς γνωστὸν, ἐν ἐκ τῶν βεληνεκῶν τοπομαχικῶν ὄπλων τῶν ἐν τοῖς ἐμπολέμοις στρατοῖς παραδεγεμένων σήμερον εἶνε καὶ ἡ τοῦ ἡμερικανοῦ μηχανικοῦ Hiram Maxim νεωστὶ ἐφευρεθεῖσα μυρδαλιοβόλος. Τὸ πολυβόλον τοῦτο ὄπλον ἔχει μίαν μόνον κάννην καὶ τὸ κύριον αὐτοῦ προτέρημα εἶνε ὅτι χρησιμοποιεῖ τὸ